

Tháng 11 vừa qua, KD có công việc đến Quận Cam, đã gặp một phụ nữ 63 tuổi, làm việc như người 30. Bình thường người ta hay ca tụng những người Việt thành danh coi như một sự vẻ vang cho dân tộc. Người phụ nữ này làm việc âm thầm với trái tim Bồ tát cũng xứng đáng được mọi người biết đến, vì thế KD viết bài về cô.

Trong thời gian làm việc ở Genève, KD đã có dưới tay cả trăm nhân viên xã hội khác nhau, nhưng chưa ai có thể so sánh bằng sự tận tâm và cống hiến của cô đối với khách hàng bệnh nhân. Kính mời xem và tùy nghi.

KDung

Teresa của Bolsa

Mùa thu Bolsa ngập phủ nắng vàng, cây cối xanh tươi, đây đó những hàng dừa cao ngất ngưỡng chen kẽ hàng loạt cây cam, quýt, hồng đào, táo xanh, táo đỏ nặng trĩu, mang đến cảm giác ấm áp của mùa hè bên trời Âu.

Mấy hôm nay cửa hàng tấp nập người mua sắm, nhà cửa trang hoàng đẹp đẽ sửa soạn Lễ Tạ Ơn. Ngày lễ này xuất xứ từ năm 1621 để tạ ơn Thượng Đế vì được mùa. Từ thế kỷ 18, mỗi năm lễ được tổ chức vào những ngày khác nhau để cầu nguyện và nhịn ăn. Năm 1789, Tổng Thống Georges Washington tuyên bố chính thức ngày lễ Tạ Ơn mỗi năm vào cuối tháng 11, để cảm ơn Thượng Đế cho đất nước thanh bình, an ninh, thịnh vượng. Phải đợi đến năm 1863, Tổng Thống Abraham Lincoln mới ấn định ngày nghỉ lễ chính thức vào ngày thứ năm cuối cùng của tháng 11. Theo thông lệ, nhiều thành phố lớn tổ chức phân phối thực phẩm cho người vô gia cư trước ngày lễ.

Với thời gian, lễ Tạ Ơn trở thành buổi họp mặt gia đình với tiệc tùng, quan trọng hơn cả Giáng sinh.

Các bạn tôi bận rộn với gia đình, tôi là du khách nên đã mua sẵn thức ăn, dành thời giờ viết thư cho bạn từ phòng trọ. Nhưng sự thật không như thế, Teresa Trang đã từ chối một buổi tiệc sang trọng để dành cho tôi những giây phút đặc biệt của ngày lễ Tạ Ơn với không khí gia đình, một gia đình bao gồm những người bạn độc thân, họ thay thế sự lẻ loi bằng cuộc sống tập thể, nương tựa lẫn nhau.

Sáng hôm đó Teresa Trang dẫn tôi đi ăn cháo cá, đi chợ rồi tha thiết mời đến căn nhà nhỏ của cô, không ngần ngại nhà mới dọn, đồ đạc chưa ngăn nắp. Cô nhanh tay dọn bàn, tôi chảnh hoa và kết những dải băng màu trang trí cửa sổ.

Đây là một mobile home xinh xắn, phòng khách rộng gắn liền với nhà bếp, ba phòng ngủ, sân trước nhiều hoa hơn sân sau. Trang và một cô bạn đồng sở hữu căn nhà giản dị này, nhưng họ đã biến nó thành tổ ấm của những con chim lạc đàn, gọi nôm na là căn nhà tình thương. Chúng tôi chia sẻ bữa cơm đạm bạc với những người cùng sống nơi đây : cô bạn với cậu con trai mồ côi cha, anh bạn phóng viên tàn tật sau cơn đột quỵ. Không khí vui vẻ lạ lùng. Mỗi người nói

về đời mình như lời tự giới thiệu, tôi yên lặng nghe và chợt nhận thấy những cố gắng, đấu tranh với đời, như một định luật tự nhiên mà mọi người phải trải qua, bản chất chúng khác nhau nhưng thử thách nào cũng nghiệt ngã. Giàu hay nghèo chỉ là một mớ khái niệm vật chất được đánh giá theo từng môi trường, từng thời điểm, từng xã hội nhưng ít ai thấu hiểu giá trị của những đấu tranh, mất mát vì biến cố, thiên tai, bệnh tật ... để vươn lên và tiếp tục sự sống còn. Ví dụ, N. tốt nghiệp ngành vi tính bên Anh quốc, đến Bolsa theo chồng, khi ông mất, một mình bươn chải với nhiều nghề khác nhau để nuôi con, anh phóng viên làm bảy năm ở Thụy sĩ và nhiều năm ở Bolsa, cơ thể yếu đi sau cơn đột quy, nhưng kiến thức tổng quát sâu và rộng trái ngược với ngoại hình bất cần đời, có lẽ vì đời bạc trắng như vôi ?

Trang lắng nghe mọi người, kín đáo chăm sóc từng bạn đồng hành với mình, độc thân, cô chọn một góc nhỏ trong căn nhà to để sống, nhường không gian còn lại cho người chung quanh để họ thoải mái, góc nhỏ này cũng đủ cho nhu cầu khiêm tốn của cô chủ nhà.

Căn nhà tình thương

Và những ngày sau đó, chúng tôi trở thành bạn với nhau. Teresa Trang sinh ra và lớn lên ở Saigon trong một gia đình có đức tin Kitô giáo, nhưng đã chứng kiến nhiều bất hoà trong gia đình thời niên thiếu, tuổi thơ dần vật nổi cô đơn xa cha mẹ. Rồi ngưỡng cửa học đường, cô làm chuyên viên chất lượng hàng xuất khẩu. Giữa dòng đời phức tạp, lòng người lo âu và thất vọng, cô nghĩ sâu xa về cuộc đời với thảm họa, thiên tai và trong vòng lốc xoáy, con người phải sinh tồn, nhưng bằng cách nào ?

Câu hỏi chưa được trả lời thì một đêm tối, cô theo dòng người tìm định mệnh trên một chiếc thuyền gỗ mong manh vượt đại dương, bỏ lại sau lưng một quê hương khổ đau, đầy thù hận. Trải qua cuộc hành trình sóng gió và muôn trùng nguy hiểm giữa cảnh trời nước bao la, giữa ranh giới của sự sống và sự chết đến bến bờ tự do, là những năm tháng cô đơn vất vả, học hỏi và hành nghề từ thiết kế thời trang đến chuyên viên điện tử, mưu sinh trên quê hương mới, Canada. Nơi đây cô gặp một nhà truyền giáo giúp cô hiểu thêm về sự hiện hữu của loài người, thảo luận về kinh thánh.

Từ đó, Teresa đã tìm ra câu trả lời và chọn cho mình con đường mới, dẫn cô đến Hoa Kỳ mùa hè năm 2012 để học về ngành y tế, chuyên môn chăm sóc sức khỏe và cơ thể một cách toàn diện theo bệnh lý đông và tây y, quyết hiến mình cho những đồng chủng bất hạnh. Thời gian đầu bỡ ngỡ ở Santa Ana, trường đời đã cho cô những bài học đắt giá : bị lừa mất bạn mất cả tiền, bị phản bội mất lương và mất việc làm. Sau mỗi lần vấp ngã, cô đứng lên tiếp tục con đường của mình, mạnh mẽ hơn. Gần mười năm nay, Trang làm việc cho một cơ quan xã hội, hiện nay cô thuộc bộ phận chăm sóc người già neo đơn tại nhà. Cô mang tình người, lòng nhân ái đến cho các bệnh nhân của mình với thời khóa biểu làm việc của riêng cô 365/365, giờ phụ trội không tính tiền.

Đa số cụ bà năng động độc lập, trong khi cụ ông vì đời sống đơn chiếc, chờ đợi cô để thấy bóng người, thấy sự sống. Vừa chăm sóc, vừa trò chuyện, cô mang đến sự bình an và niềm vui cho họ ngày hôm đó. Thời gian lặng lẽ trôi qua, họ quen thấy cô như sinh hoạt độc nhất trong ngày. Vì thế, một ngày thiếu vắng là một mất mát mà Trang muốn tránh cho bệnh nhân mình.

Tai này truyền tai kia, nhiều vị cao niên muốn trở thành bệnh nhân của cô nhưng thời gian chỉ cho phép chăm sóc vài người « may mắn ». Mỗi ngày Trang theo nhu cầu của từng người để sắp xếp thời khóa biểu. Đa số bữa ăn trưa của cô giản dị : một chai nước và một gói hạt điều, hạt dẻ, vừa lái xe vừa gặm nhấm để tiết kiệm thời gian. Khi xong việc cho mọi người thì đã chiều tối, cô đi chợ, về nhà tắt tưới nấu cơm cho một bệnh nhân ở trọ nhà cô.

Tôi ngạc nhiên trước công việc đa dạng cô vui vẻ nhận lãnh : tài xế chuyên chở, ngay cả dọn nhà cho bệnh nhân, nấu cơm, đi chợ, dẫn đi bác sĩ, làm therapy và xử dụng máy Bemer, một công cụ y khoa giúp điều trị máu huyết lưu thông, lau nhà, giặt quần áo, nói chuyện khuyên nhủ để bệnh nhân bớt cô đơn, tránh trầm cảm,... Quyền lợi và sức khỏe tinh thần, thể chất của bệnh nhân là ưu tiên số một, cô làm việc với sự tận tâm hiếm có, đôi khi vượt quá sức mình như tôi đã có dịp chứng kiến.

Không những bệnh nhân mà cả bạn bè cũng được cô chăm sóc và quan tâm như thế khi họ cần. Tôi đã nói chuyện với họ, ở Bolsa hay bên kia bờ đại dương, cô đang làm một việc cực kỳ khó khăn : giúp bạn mình thanh thân sửa soạn cuộc hành trình cuối cùng trong đời vì cơn bệnh hiểm nghèo.

Cô làm việc không biết mệt mà chưa nghĩ chuyện về hưu, luôn vui vẻ và hạnh phúc. Cách sống của Trang : vun trồng tất cả mối quan hệ chung quanh, nhất là những người trong hoàn cảnh khó khăn. Với phương châm « Cho và Nhận », cô đánh đổi thời gian và tự do của mình để chăm sóc bệnh nhân. Vậy Trang nhận những gì ? Giản dị lắm : cô vui sướng khi thấy họ khỏe hơn, bình phục.

Cả đời Trang dâng hiến yêu thương, đồng cảm với sự đau khổ và tuyệt vọng của người khác. Đâu là hạnh phúc ? Đó chính là sự quý mến chân tình từ những người có dịp quen biết, gần gũi cô. Ngày lại ngày, chúng tôi nói chuyện về đời sống tâm linh như một yếu tố cho thêm sức mạnh tinh thần để con người chiến đấu với bệnh tật đang có hoặc sẽ đến.

Những cuộc nói chuyện say mê thay thế dự định đi shopping tôi áp ủ trước khi đến Bolsa. Tối nay trên đường về nhà trọ, dừng xe trước một căn nhà chan hoà ánh sáng, vườn cam quít chằng đèn kết hoa rực rỡ đủ màu sắc như thiên đường dưới trần gian, Trang nhẹ nhàng : « Đã mơ thấy Chúa thì cuộc đời khổ chứ không sướng đâu chị, vì là con cái Chúa, sinh ra để thi hành sứ mạng được giao phó từ nơi này đến nơi khác không ngại gian khổ. Nhưng ngược lại, Chúa cho mình sức mạnh để hoàn thành sứ mạng và mọi người yêu thương. Điều này khiến em vững tin cống hiến cho đời, nhất là những người bất hạnh, em hiểu tâm trạng và nội tâm đau khổ. Và em cố gắng hết sức. »

Tôi bàng khuâng nhìn trời cao, đêm nay chỉ thấy sao Bắc đẩu. Những mảnh đời bất hạnh ở đâu đó khắp nơi như tinh tú ẩn sau lớp mây xám, mỗi người là một tinh tú bị cảnh đời ngang trái dẫu đi, che lấp. Phải đợi đêm sáng trăng mới nhìn thấy họ nhưng dù ta có thấy hay không, tự họ vẫn tỏa sáng. Mong các vì tinh tú này giữ mãi ngọn lửa sống tiềm tàng trong tâm khảm vì ngọn lửa này sẽ theo họ đến kiếp sau, và từ nơi đó, họ sẽ tỏa sáng hơn nữa.

Genève, tháng giêng 2022

Nguyễn Thị Kim Dung